

C/2026/3304

29.6.2026

Sag anlagt den 23. april 2026 – LS m.fl. mod ECB

(Sag T-256/26)

(C/2026/3304)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: LS og 19 andre sagsøgere (ved advokat S. Orlandi)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgernes påstande

- Annulteration af de afgørelser, som generaldirektøren for HR traf i juli 2025 om afslag på anmodningerne om, at der træffes afgørelse i henhold til artikel 8.1.1 i ECB's personalevedtægt, som blev bekræftet ved afgørelserne fra november 2025 om afslag på anmodningerne om administrativ prøvelse i henhold til artikel 8.1.2 i ECB's personalevedtægt og ved afgørelserne truffet af ECB's formand den 12. og 13. marts 2026 – om afslag på de individuelle klager, som blev indgivet den 12. januar 2026 i henhold til artikel 8.1.5 i ECB's personalevedtægt, vedrørende lovligheden og fuldstændigheden af de betalinger, der er foretaget til dem som følge af den endelige udtræden af tjenesten, herunder metoden til beregning af godtgørelsen for ikke-afholdt årlig betalt ferie og den skattemæssige behandling heraf.
- ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af forordning nr. 260/68 ⁽¹⁾ og procedurefordrejning.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at ECB indtil den 1. april 2025 systematisk erstattede »beskatningsgrundlaget« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 260/68 med det »skattepligtige beløb« og dermed automatisk forhøjede den skattesats, der fandt anvendelse. Ved i marts 2025 at anerkende en metodologisk afvigelse fra Europa-Kommissionens praksis, anerkendte direktionen en længerevarende tilsidesættelse af nævnte forordnings artikel 10, som fastsætter en væsentlig forpligtelse til interinstitutionelt samarbejde med henblik på at sikre en ensartet beskatning til fordel for Unionen. Sagsøgerne har gjort gældende, at de korrigerende udbetalinger, om hvilke der blev truffet beslutning i marts 2025, ikke kan betegnes som frivillige eller »ex gratia«, men udgør en berigtigelse af en ulovlig administrativ praksis, således at ECB var forpligtet til at ophæve alle virkninger deraf. Ved at fremstille denne berigtigelse som en skønsmæssig mekanisme og ved at udelukke en undergruppe af modtagere fra anvendelsesområdet for denne berigtigelse, har ECB begået procedurefordrejning.
2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet (artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder).
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at alle modtagere af udbetalinger i forbindelse med udtræden af tjenesten var underlagt den samme ulovlige beskatningsmetode. Direktionens beslutning af 18. marts 2025 begrænsede imidlertid den korrektionsmekanisme til betalinger foretaget fra og med den 1. november 2021, hvilket er den dato, hvor ECB hævder at have fået intern kendskab til en mulig afvigelse fra Europa-Kommissionens praksis. Dette tidsmæssige kriterium har ingen uløselig forbindelse med lovligheden af den anvendte beskatningsmetode eller med eksistensen, arten og omfanget af den overbeskatning, der er pålagt sagsøgerne,

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 af 29.2.1968 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De Europæiske Fællesskaber (EFT 1968 I, s. 37).

og den sætter med urette personer, der befinder sig i objektivt identiske situationer, i forskellige retlige situationer, hvilket er i strid med chartrets artikel 20. Direktionens egen anerkendelse af den metodologiske afvigelse udgør desuden en ny og væsentlig omstændighed, som i henhold til fast retspraksis begrundet en genoptagelse af sager, som ECB betragter som »endelige«. ECB's påberåbelse af den endelige karakter af lønsedlerne – som ikke indeholdt oplysninger om den anvendte beskatningsmetode i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 260/68 – er under alle omstændigheder uforenelig med ECB's egen praksis, som består i selektivt at genoptage sammenlignelige sager. Endelig påvirker de økonomiske konsekvenser af en fuld tilbagebetaling ikke ECB's egne midler, da den pågældende skat er opkrævet til fordel for EU-budgettet, som forvaltes af Europa-Kommissionen.

3. Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til god forvaltning og omsorgspligten (artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder).
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at ECB ikke – med henblik på at modsætte sig sagsøgernes krav – kan påberåbe sig fristen på to måneder til at gøre indsigelse i relation til lønsedlerne, der afspejler de udbetalinger, der er foretaget som følge af den endelige udtræden af tjenesten. Lønsedlerne indeholdt ikke oplysninger om de beregningsparametre, der var nødvendige for at kontrollere lovligheden af beskatningsmetoden, og ECB havde selv brug for flere års intern analyse og interinstitutionel koordinering for at finde frem til afvigelsen. Det er derfor uforeneligt med chartrets artikel 41 at forvente, at de enkelte modtagere inden for en frist på to måneder skulle have opdaget en systemisk forkert anvendelse af EU's skattelovgivning, hvis eksistens administrationen selv var uvidende om. Efter mere end tre års intern revision erkendte ECB, at der forelå en langvarig metodologisk afvigelse, men begrænsede vilkårligt omfanget af de korrigerende foranstaltninger og undlod dermed at handle konsekvent, retfærdigt og upartisk, hvilket var i strid med omsorgspligten.
4. Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 31, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 7 i direktiv 2003/88 ^(*), idet ECB ikke beregnede godtgørelsen for ikke-afholdt årlig betalt ferie på samme grundlag som årlig betalt ferie.
5. Femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om fuld tilbagebetaling og retten til udligningsrenter.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at ECB har afvist at tilkende udligningsrenter af de uretmæssigt tilbageholdte beløb. Sådanne renter er imidlertid en integreret del af fuld tilbagebetaling, hvilket har til formål at udligne virkningen af den manglende mulighed for at råde over de tilbageholdte beløb i den forløbne tid. Sagsøgerne har gjort gældende, at ECB's rentesats for de vigtigste refinansieringstransaktioner forhøjet med 3,5 % bør anvendes i overensstemmelse med ECB's egen administrative praksis, som fremgår af dens korrektioner for 2018-2019.
6. Sjette anbringende, der er fremsat subsidiært, vedrørende ulovligheden af direktionens afgørelse af 18. marts 2025 i henhold til artikel 277 TEUF.
 - Grundene til, at afgørelsen skal anses for ulovlig, er de samme som dem, der er anført i det første til det femte anbringende, og som sagsøgerne udtrykkeligt henviser til med de fornødne ændringer i forbindelse med direktionens afgørelse. Navnlig er skæringsdatoen den 1. november 2021 og den omstændighed, at udligningsrenter er udelukket fra korrektionsmekanismens anvendelsesområde, i strid med artikel 3, 6 og 10 i forordning nr. 260/68 og artikel 20, artikel 31, stk. 2, samt artikel 41 og 47 i chartret om grundlæggende rettigheder samt det generelle princip om fuld tilbagebetaling, som er anerkendt i Domstolens praksis.

^(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter af tilrettelæggelsen af arbejdstiden (EUT 2003, L 299, s. 9).